nezákonným, stanoví-li § 14 pravidel o vybírání kanalisačního poplatku v důsledku čl. II. a XII. vl. nař. č. 15/1928 Sb., že základem poplatku za používání obecních stok jest nájemné nebo nájemní hodnota, která byla vzata za základ při předpisu daně činžovní pro dotyčný rok, resp. rok 1927.

Poplatek za odvoz popela a smetí platí podle § 4 pravidel nájemníci (bezplatní uživatelé) místností. Ježto však podle § 7 odst. 2 se vydává platební rozkaz pouze majiteli (trvalému uživateli) budovy, lze stejně jako u dávky z nájemného výrazu »jest povinen platiti« rozuměti jen v tom smyslu, že poplatek má ze svého nésti skutečně nájemník (bezplatný uživatel místností), kdežto jako subjekt poplatku oproti úřadu vystupuje v řízení vyměřovacím jedině majitel (trvalý uživatel) budovy. Poněvadž odvoz popela a smetí z určité budovy jest i v zájmu majitele domu, neporušuje zmíněná úprava vybírání poplatkovou povahu zmíněné dávky. Shoduje se proto se zákonem, když podle § 2 pravidel má býti základem pro vyměření tohoto poplatku nájemné, které jest základem daně činžovní.

Nemohl tedy nss shledati nezákonnosti v tom, že žal. úřad zamítl odvolání st-le, domáhající se snížení vyměřovacího základu pro zmíněné dávky, s poukazem na to, že dávky byly vyměřeny z té částky, ze které byla finančním úřadem předepsána daň činžovní za rok 1927.

Že by daňový základ pro daň činžovní byl finančním úřadem vzat jinou částkou, než žal. úřad má za to, stížnosti netvrdí.

Č. 11.728.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Převod nemovitosti, zatížené hypotekou, nelze považovati za převod úplatný jedině z důvodu, že hypoteka zůstane váznouti na nemovitosti i po převodu.

(Nález ze dne 8. února 1935 č. 10.425/35.)

Věc: Ema H. v Z. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Smlouvou z 28. srpna 1929, označenou jako smlouva »darovací«, postoupila st-lka polovici nemovitosti v Nitře ve vložce č. . . .

Platebním rozkazem ze 4. dubna 1930 byla st-lce z převodu toho předepsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Odvolání městské zastupitelstvo zamítlo z důvodu, že nejde o převod neúplatný, poněvadž nabyvatelka převzala daňové nedoplatky na nemovitosti váznoucí a polovinu intabulovaných dluhů. Dalšímu odvolání okr. úřad v Nitře vyhověl, usnesení obecního zastupitelstva a platební rozkaz zrušil.

Žal. úřad však na odvolání obce rozhodnutí okr. úřadu zrušil a usnesení obecního zastupitelstva obnovil z jeho důvodů, k nimž připojil ještě tyto důvody: Ve smyslu § 4 č. 1 dávk. pravidel požívají osvobození od

dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí právní jednání, při kterých úplata nebyla vůbec smluvena, a ne právní jednání, při kterých nějaká úplata, třeba i zlevněná, byla ujednána (viz Boh. A 6654/26); může tedy za neúplatné právní jednání býti považováno jen takové právní jednání, při kterém jedna strana plní, druhá strana jen přijímá.

V daném případě je nesporné, že obdarovaná se zavázala podle bodu 3. kupnoprodejní smlouvy ke splácení intabulovaných dluhů, čímž je dokázáno, že vyjednána byla i určitá úplata, t. j. právě splácení intabulovaných dluhů.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Žal. úřad shledal, že v daném případě šlo o smlouvu úplatnou, jedině z toho důvodu, že nabyvatelka převzala na sebe placení intabulovaných dluhů na postoupené polovině váznoucích. Nemohl se proto nss obírati otázkou, jaký význam má pro řešení dnešního sporu ustanovení smlouvy, že se polovice nemovitostí předává »na úplné vyrovnání všech od obdarované tvrzených soukromoprávních a dědicko-právních nároků«, a mohl jedině zkoumati, zdali důvod, z kterého úřad uznal, že jde o smlouvu úplatnou, odpovídá zákonu.

Dávce z přírůstku hodnoty nejsou podle § 4 č. 1 pravidel podrobeny převody neúplatným jednáním právním mezi živými. Podléhají tudíž zásadně dávce převody úplatným právním jednáním mezi živými.

Za úplatu ve smyslu dávkových pravidel možno však považovati jen to, co bylo nabyvatelem plněno za přenechání nemovitosti. Úplatným je pak právní jednání (smlouva), ve kterém strana, nabývající nemovitost, zavazuje se za to, že jí druhá strana nemovitost postupuje, k nějakému vzájemnému plnění. Takové vzájemné plnění nelze shledávati však jedině již v tom, že se postupuje, resp. přejímá nemovitost, zatížená nějakým břemenem (hypotekou), neboť předmětem právního jednání (smlouvy) je nemovitost takto zatížená, strana nabývající nemovitost nebéře na sebe žádný závazek za přenechání nemovitosti, nýbrž přejímá jen nemovitost v tom právním (zatíženém) stavu, jak jí ji dosavadní vlastník postoupil. Nemůže proto převod nemovitosti zatížené břemeny (hypotekou) jedině z důvodu, že tato břemena (hypoteky) zůstanou na nemovitosti váznouti i po převodu, býti považována za převod úplatný.

Odst. 3. úmluvy netýká se, jak žal. úřad míní, osobního převzetí dluhu, nýbrž způsobu jeho splácení.

Nemohl proto žal. úřad v daném případě jedině z uvedeného důvodu vysloviti, že jde o úplatné právní jednání mezi živými, a bylo tedy nař. rozhodnutí, zakládající se na nesprávném právním názoru, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.729.

Stavební právo (Praha): Rozpor mezi přehledným plánem podle zák. č. 88/1920 Sb. a budoucími stavbami, pro který jest odepříti stav. povolení, jest tu jen potud, pokud by zamýšlená stavba stála v cestě skutečnému provedení plánu přehledného.

(Nález ze dne 8. února 1935 č. 11.445/35.)

Věc: A. B. v Praze a spol. proti zemskému úřadu v Praze o stavební povolení.